

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. P. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2018, č. j. 30 A 18/2017 – 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2018, č. j. 30 A 18/2017 – 74, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, ze dne 16. 11. 2016, č. j. KUKHK-37367/DS/2016/GL, ve věci správního deliktu žalobce jako provozovatele motorového vozidla.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 22. 7. 2016, č. j. ODP/65578-2016/crn 19688-2015/crn/14, kterým tento správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, reg. zn. 2H37166, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost nebyla správnímu orgánu I. stupně známa, dne 24. 3. 2015 v 6:01 hod. na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, na silnici II/307, směr Choustníkovo Hradiště, v úseku mezi dopravními značkami IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, když mu byla automatickým technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0011, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za tento správní delikt byla provozovateli vozidla v souladu s § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 19. 5. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o výše popsaném přestupku v dopravě (automatizované měření). K oznámení byla připojena fotodokumentace z použitého zařízení a výpis z centrálního registru vozidel, z něhož je patrné, že žalobce byl od 2. 7. 2013 provozovatelem uvedeného vozidla.

[4] Správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, avšak zásilka se mu vrátila, neboť žalobce měl trvalý pobyt nahlášen na adrese Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Opakovanou výzvu správní orgán I. stupně zaslal na adresu dle informací o bydlišti vyplývajících z pojistné smlouvy předmětného vozidla. Na tuto výzvu zaslal FLEET Control, s. r. o., jako obecný zmocněnec žalobce vyjádření, v němž sdělil, že vozidlo měl v dané době řídit pan L. Y., který však byl na zástupcem uvedené adrese neznámý. Do správního spisu bylo dále založeno vyjádření Ministerstva vnitra, v němž se podávalo, že pan Y. v minulosti neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, poslední údaj o pobytu pana Y. v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Jmenovaný nepobývá v současné době v České republice a je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť je správně vyhoštěn. Následně správní orgán požádal o lustraci pana L. Y. též Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, které mu dne 21. 8. 2015 sdělilo, že *„pan Y. byl uveden v evidenci nežádoucích osob do 22. 10. 2014, v současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno, z čehož má vyplývat, že pan Y. by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky“*.

[5] Ve správním spise je dále založen ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 30. 5. 2014, č. 8012-OL-70125-14, týkající se použitého rychloměru; veřejnoprávní smlouva ze dne 25. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/596, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší, podle níž Městská policie Dvůr Králové nad Labem na území jmenované obce vykonává úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti; výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 7. 2013, č. j. 12356/VZ/2013-2, kterým krajský úřad udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy. Dále správní spis obsahuje také

pokračování

vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro realizaci automatického měření úsekové rychlosti vozidel, včetně přílohy č. 1 – lokality pro nasazení represivního kamerového systému.

[6] Správní orgán I. stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 27. 1. 2016 v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění, odložil. Téhož dne správní orgán I. stupně zahájil proti žalobci jakožto provozovateli vozidla správní řízení a současně jej vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání. Závěrem pak správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, a to do pěti pracovních dnů ode dne provedení důkazů, přičemž upřesnil, které dny a ve kterých hodinách je možné se dostavit s tím, že je možné si telefonicky dohodnout i jiný čas. Provedení důkazů bylo dvakrát odloženo z důvodu nemoci. Poslední vyrozumění o provedení důkazů ze dne 30. 6. 2016 s poučením o možnosti se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 2. 6. 2016 do datové schránky. Žalobci byla stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům do pěti pracovních dnů ode dne provedení důkazů, nejpozději však do 11. 7. 2016 včetně, a to s určením konkrétního místa, kam se může žalobce dostavit, a úředních hodin: „*Pondělí 08:00 do 17:00 hod., úterý 08:00 do 11:30 hod., středa 08:00 do 17:00 hod., čtvrtek 08:00 do 11:30 hod., pátek 08:00 do 11:30 hod. Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.*“

[7] Na tento přípis žalobce ani jeho zástupce nijak nereagovali. Dle protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 30. 6. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkazy listinami obsaženými ve spise, konkrétně listinami na č. 1. 1 (oznámení o přestupku), č. 1. 2 (fotografická dokumentace) a č. 1. 4 (výpis z karty vozidla), a s ohledem na absenci vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí o správním deliktu.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal zástupce žalobce odvolání, v jehož doplnění však pouze obecně uvedl, že nebylo nařízeno ústní jednání, správnímu orgánu I. stupně nevzniklo právo zahájit správní řízení s provozovatelem vozidla, neboť přestupce je znám, a že došlo k promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Odvolání bylo zmiňovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

[9] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle níž je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť nebylo prokázáno, že by se měřený úsek nacházel ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), v zastavěném území obce. Krajský soud zdůraznil, že přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu je překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, nikoliv v zastavěném území. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu je relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o

silničním provozu, nikoliv, zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona. Skutečnost, že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. II/307 v obci Vlčkovice v Podkrkonoší mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, dle krajského soudu vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem I. stupně. Dle krajského soudu tedy není pravdivé tvrzení žalobce, podle něhož správní orgány nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku ani na konci obce Vlčkovice v Podkrkonoší, ani to, kde měřený úsek začínal a končil. Skutečnost, že se měřený úsek nalézal v obci, současně žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil, a to nejen ve správním řízení, kde takové námitky vůbec nevznely, ale ani v následném soudním řízení správním. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních.

[10] Krajský soud dále odmítl námitku žalobce, podle níž bylo v průběhu správního řízení zasaženo do jeho procesních práv. Podle krajského soudu správní orgán I. stupně plně dostal požadavků § 36 odst. 3 správního řádu. Z kontextu posledního oznámení a poučení z 1. 6. 2016, které bylo obsahově shodné s předchozími, je zřejmé, že správní orgán hodlal dne 30. 6. 2016 provést dokazování mimo ústní jednání a že po provedení toho úkonu bylo lze předpokládat, že budou shromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci. Tak se také stalo. V návaznosti na to dal správní orgán I. stupně žalobci k dispozici přiměřenou lhůtu, aby se mohl před vydáním rozhodnutí seznámit se shromážděnými podklady, případně se k nim vyjádřit, aniž by z tohoto dokumentu plynulo, že by se žalobce nemohl ve věci vyjádřit již před provedením dokazování mimo ústní jednání, nebo se k němu nemohl vyjádřit jiným způsobem. Lze navíc stěží uvěřit tvrzení žalobce, že nabytí dojmu, že se jinak než formou osobní návštěvy správního orgánu v daném časovém období k podkladům rozhodnutí vyjádřit nemůže, když byl zastupován zmocněncem, který (jak je soudu známo z úřední činnosti, viz např. věci vedené u něj pod sp. zn. 30 A 55/2014, 5/2016, 26/2016, 80/2016 nebo 1/2017) zastupuje dlouhodobě účastníky v desítkách jiných správních řízení s obdobným předmětem. Pokud by snad přesto v tomto směru žalobce či jeho zmocněnec měli jakoukoliv pochybnost, nic jim nebránilo obrátit se na správní orgán I. stupně a uvedenou skutečnost si ujasnit. Z obsahu správního spisu je ale zřejmé, že žalobce i jeho zmocněnec zůstali ve správním řízení pasivní. Na oznámení o konání dokazování mimo ústní jednání ani na oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí opakovaně nereagovali a ani jednoho z daných úkonů se bez omluvy nezúčastnili.

[11] Krajský soud odmítl také námitky žalobce proti závěru správních orgánů, podle něhož bylo měření provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Byť krajský soud přisvědčil tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně při výkladu pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, krajský soud shledal, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel zejména o jiné důkazy, které jsou založeny ve správním spise, a to na obsahu ověřovacího listu Českého metrologického institutu, veřejnoprávní smlouvy mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší, výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, kterým krajský úřad udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy.

pokračování

[12] Již jen na základě těchto důkazů dle krajského soudu bylo možné dojít ke spolehlivému závěru, že použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Krajský soud přesto ve smyslu § 77 s. ř. s. doplnil dokazování provedené správními orgány zmíněným stanoviskem ministerstva a dále návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, pod č. 0111-CS-C004-12.

[13] Krajský soud odkázal na zakotvení uvedeného neurčitého právního pojmu (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy) v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu s tím, že nepokládá za vadu, pokud je při jeho výkladu správními orgány používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast, tedy stanovisko ministerstva, které krajský soud ve svém rozsudku také částečně ocitoval a ve shodě se správními orgány se se zde uvedenými definičními kritérii plně ztotožnil. Skutečnost, že rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládají jak důkazy provedené již správními orgány, např. články 2.1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší dne 25. 6. 2013 pod č. KTÚ/VERJ-2013/596, tak rovněž důkaz, který provedl při jednání krajský soud, a to zmiňovaný návod k použití, včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru. Krajský soud následně popsal, z kterých částí splnění definičních znaků vyplývá.

[14] S ohledem na tento závěr krajský soud nepřistoupil k provedení důkazu navrženého žalobcem, tedy vyžádání si od žalovaného všech jeho zrušujících rozhodnutí vydaných v tomto typu agendy v roce 2016, neboť provedení takového důkazu by na shora uvedené závěry nemělo žádný vliv a bylo by proto nadbytečné.

[15] Krajský soud dále hodnotil jako nedůvodnou námitku žalobce o nedostatečném zjišťování pachatele přestupku. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz), který v napadeném rozsudku ocitoval. K námitce žalobce, podle níž nebylo provedeno ústní jednání v řízení před správním orgánem I. stupně, krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, s tím, že z ní, obdobně jako z tehdejší vnitrostátní právní úpravy, správním orgánům neplyne povinnost nařídít vždy ústní jednání ve věci správního deliktu. Jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se musí nařídít, pouze pokud je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V posuzovaném případě se dle krajského soudu jednalo o skutkově jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svého práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze sobě, resp. zvolenému

zmocněnci. Žalobci ani jeho zástupci navíc nic nebránilo zúčastnit se provádění důkazů mimo ústní jednání, přičemž o provádění důkazů byl žalobce včas vyrozuměn.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[16] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti setrval na svém závěru, že k tomu, aby se jednalo o obec dle zákona o silničním provozu, musí být dle definice obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu kumulativně naplněny dvě podmínky: 1) umístění dopravního značení „obec“ a 2) zastavěnost území. Pokud by se měřený úsek nenacházel v zastavěném území, nejednalo by se o obec ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť by nebyly naplněny definiční znaky obce. Správní orgán byl dle stěžovatele povinen ve výroku vymezit místo natolik přesně, aby bylo možné přezkoumat, zda k údajnému jednání došlo v místě, kde je území zastavěné, a byl povinen vysvětlit, proč má za to, že ke skutku došlo v obci ve smyslu zákona o silničním provozu.

[18] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že místo měření bylo specifikováno natolik přesně, aby bylo možné zjistit, zda se jednalo o zastavěné území. Z fotodokumentace dle stěžovatele nevyplývá, že by úsek procházel zastavěným územím, a už vůbec to podle stěžovatele nevyplývá z ověřovacího listu či veřejnoprávní smlouvy. Vyjádření orgánu policie se pak vztahuje k tomu, kde smí strážníci měřit, nevypovídá však o tom, kde bylo vskutku měřeno, a zda jde o zastavěné území. V posuzovaném případě přitom jsou značky podle názoru stěžovatele umístěny mimo zastavěné území. Správní orgán tak neprokázal, že úsek, ve kterém bylo vozidlo měřeno, byl obcí ve smyslu zákona o silničním provozu. Stěžovatel se ohradil proti závěru krajského soudu, podle něhož se jedná o přestupek, který je možné spáchat v obci, nikoliv v zastavěném území, neboť podle stěžovatele nelze z právních závěrů dovozovat skutková zjištění, jak činí krajský soud, když argumentuje tím, že správní orgán uznal stěžovatele vinným z tohoto deliktu.

[19] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán I. stupně omezil jeho procesní práva, když mu určil, že se k podkladům rozhodnutí může vyjádřit toliko ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování mimo ústní jednání, ač dle právního předpisu má právo se vyjádřit po celou dobu řízení. Za ještě závažnější zásah pak vnímal, že správní orgán I. stupně jej omezil tím, že mu určil, že se k podkladům rozhodnutí smí vyjádřit pouze v určitých dnech a časech v budově správního orgánu, tedy při své fyzické přítomnosti. Stěžovatel, resp. jeho zmocněnec, s ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů uvěřili, že skutečně nelze právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat jinak, než osobním dostavením se za oprávněnou úřední osobou do její kanceláře, protože na realizování tohoto práva rezignovali, neboť se s ohledem na pracovní vytíženost zmocněnce stěžovatele nejednalo o úkon realizovatelný ani hospodárný. Na základě sdělení správního orgánu tedy došlo ke zmaření práva stěžovatele vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně stěžovatele omezil jak na způsobu, tak na časovém úseku, kdy se k podkladům rozhodnutí mohl vyjádřit.

pokračování

[20] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, jestliže dospěl k závěru, že z poučení správního orgánu I. stupně neplyne, že by se stěžovatel nemohl k podkladům vyjádřit již před provedením dokazování, ani že by se nemohl k podkladům vyjádřit jinou formou, přičemž současně přihlédl k tomu, že stěžovatel byl zastupován zmocněncem, který zastupuje dlouhodobě účastníky v desítkách jiných správních řízení, mohl se dostavit k dokazování a nic mu nebránilo se na správní orgán obrátit s dotazem. Stěžovatel se především odvolal na to, že nebyl zastoupen advokátem, ale obecným zmocněncem, který má zejména usnadnit komunikaci mezi účastníkem a správním orgánem. Případná „konvalidace“ vady postupu správního orgánu znalostí či zběhlostí zmocněnce se však dle stěžovatele nemůže vztahovat na poučovací povinnost, resp. na stanovení lhůty k provedení úkonu, včetně způsobu jeho provedení. Určil-li správní orgán, že se stěžovatel smí vyjádřit k podkladům ve lhůtě pěti dnů po provedení dokazování, a to osobně u správního orgánu, pak se dle stěžovatele *a contrario* nemohl vyjádřit jindy ani jinak.

[21] Pokud jde o závěry krajského soudu, že se v posuzovaném případě jednalo o automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy, stěžovatel namítl, že krajský soud aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí a zatížil tak svůj rozsudek jinou vadou řízení. Tvrzení soudu, dle kterého správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, na základě ověřovacího listu, veřejnoprávní smlouvy a vyjádření policie, není pravdivý. Nejenže správní orgán I. stupně na jejich základě k takovému závěru dle stěžovatele nedospěl, neboť nic takového v rozhodnutí netvrdí, ale tyto důkazní prostředky ani nebyly způsobilé k učinění takového závěru.

[22] Ověřovací list dle stěžovatele nijak neprokazuje, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, neboť závěr o tom, že bylo měřeno takovým prostředkem, lze dle něj činit leda poté, co je zjištěno, co to „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ znamená, jaké jsou jeho definiční znaky a jaké jsou definiční znaky použitého rychloměru, a je provedena subsumpce znaků rychloměru pod zákonnou definici. Nestačí tedy, že je v ověřovacím listu uvedeno, jakým typem rychloměru bylo měřeno. Správní orgán I. stupně přitom dle stěžovatele z ověřovacího listu nezjišťoval, o jaký měřicí prostředek se jedná, ale to, že rychloměr byl ověřen.

[23] Ani veřejnoprávní smlouva dle stěžovatele neprokazuje, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, ale pouze to, že Městská policie Trutnov byla oprávněna vykonávat měření na území obce Mladé Buky. Konečně souhlas Policie ČR dle něj také neprokazuje, že se jedná o automat, neboť na základě daného souhlasu je obecní policie oprávněna měřit jakýmkoli rychloměrem, i neautomatizovaným. Ostatně, sám krajský soud konstatoval, že z tohoto souhlasu vyplývá, že strážníci, tedy osoby, jsou oprávněni měřit.

[24] Dle stěžovatele byl správní orgán I. stupně povinen svůj závěr o tom, že jde o automat, odůvodnit. Pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné, byl dán důvod pro jeho zrušení soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto nebylo vůbec na místě, aby krajský soud sám doplňoval dokazování. Současně se dle stěžovatele jednalo o zásadní doplnění, neboť z výše uvedeného stanoviska ministerstva vyplývá, že za automat není možné považovat

technický prostředek, byť je používán bez obsluhy v automatizovaném režimu, je-li na místě zřízeno likvidační stanoviště policie, a v daném případě takové stanoviště podle stěžovatele zřízeno bylo, neboť byli přítomni strážníci městské policie. Podstatné je, že stěžovatel se o tomto definičním znaku rychloměru dozvěděl teprve v rámci řízení před krajským soudem, kde již nemohl uplatňovat nová skutková tvrzení ani rozšiřovat žalobní body z důvodu přísné koncentrační zásady, což také ovlivnilo jeho strategii obhajoby.

[25] Právě proto není dle názoru stěžovatele možné v případě nepřezkoumatelnosti tuto vadu odstraňovat doplněním dokazování u soudu, ale je nutné rozhodnutí zrušit tak, aby nedocházelo ke krácení práv. Ostatně, argumentem *ad absurdum*, pokud nepřezkoumatelnost není důvodem pro zrušení rozhodnutí, pak správním orgánům nic nebrání vydávat rozhodnutí zcela neodůvodněná, a to v obou stupních správního řízení, když soud dokazování i odůvodnění následně doplní. Z uvedených důvodů měl krajský soud dle stěžovatele správní rozhodnutí zrušit a uložit správnímu orgánu, aby provedl dokazování, resp. odůvodnil, proč má za to, že je použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Právě z toho důvodu, že se teprve v řízení před soudem stěžovatel dozvěděl, jaké jsou reálné podmínky projednatelnosti věci jako správního deliktu, resp. definiční znaky automatizovaného technického prostředku užívaného bez obsluhy, jde o zásadní doplnění dokazování, které jej zkrátilo na právu na obhajobu takovou měrou, že dle názoru stěžovatele nemůže být toto doplnění akceptováno.

[26] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Pokud jde o povinnosti provozovatele vozidla, dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je provozovatel povinen zajistit, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“.

[30] Na toto ustanovení navazovala skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, v relevantním znění:

pokračování

„(1) Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

(2) Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“

[31] Dle správního orgánu I. stupně přitom řidič vozidla nedodržel své povinnosti a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je nutné prokázat, že se tohoto jednání dopustil v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, jak uvádí správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí. Obec je definována v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu jako „zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují“.

[32] Stěžovatel brojil již v žalobě proti nedostatečnému prokázání skutečnosti, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v zastavěném území obce. Krajský soud vypořádal tuto námitku obdobně jako např. ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2018, č. j. 30 A 165/2016 - 84, či ze dne 13. 3. 2018, č. j. 30 A 6/2017 - 57. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018 - 43, v němž přezkoumával právě rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 3. 2018, č. j. 30 A 6/2017 - 57, „[s]právnost takového vypořádání již aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 - 46, v němž tyto závěry plně přejímá. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 - 49, v němž uvedl, že „podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území vymezené dopravními značkami. Není přitom pochyb o tom, že Židlochovice jsou obcí ve smyslu citovaného ustanovení, neboť jejich území je osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že úsek pozemní komunikace, na němž byla v projednávané věci měřena rychlost, je, jak uvedl krajský soud, nezastavěný. Rozhodné je, že se tento úsek nachází v obci. Skutečnost, že některé části obce jsou nezastavěny, totiž nemění nic na tom, že obec Židlochovice je ve smyslu zákona o silničním provozu jako celek zastavěným územím vymezeným dopravními značkami a je tedy nutno na (celém) jejím území dodržovat § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost“. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, s nímž se ztotožňuje, dle něž „vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě

v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 – 50, publ. pod č. 2855/2013 Sb. NSS). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jestliže z výše citované judikatury plyne, že území vymezené za příslušnou dopravní značkou je obcí ve smyslu zákona o silničním provozu, pak jestliže bylo z listin založených ve správním spise prokázáno, že měřený úsek se nachází na silnici č. II/300 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, což nerozporoval asi sám stěžovatel, tak nebylo nezbytné dokazovat, že měřený úsek se nachází v zastavěném území ve smyslu stavebního zákona; navíc je opět třeba při posuzování odůvodnění napadeného rozhodnutí brát v potaz, že stěžovatel toto nenamítal již v řízení před správními orgány. Posouzení této otázky ze strany krajského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za správné; kasační námitka je nedůvodná.“

[33] Nejvyšší správní soud nemá důvod se od výše uvedených závěrů odchýlovat, přičemž přisvědčil krajskému soudu, že z důkazů ve správním spise lze dospět k závěru, že měření probíhalo na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, na silnici č. II/307, v úseku mezi dopravní značkou IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“ a stěžovatel tuto skutečnost v kasační stížnosti nerozporoval. Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku nedůvodnou.

[34] Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení, přičemž shledal, že stěžovatel pouze polemizuje se závěry krajského soudu a opakuje svou námitku uvedenou již v žalobě. Lze přitom souhlasit s krajským soudem, že stěžovateli se dostalo naprosto standardního poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům, k čemuž mu byla stanovena přiměřená lhůta pěti pracovních (nikoliv kalendářních) dní. Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatel byl téměř totožným způsobem poučen třikrát z důvodu odložení provedení důkazů na jiné datum, lhůta pro vyjádření mu tedy byla stanovena několikrát stejným způsobem, avšak ani na jeden z těchto přípisů nijak nereagoval. Současně ve všech těchto poučeních bylo obsaženo upozornění, že dle „§ 36 správního řádu jste oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko“. Lze tak přisvědčit stěžovateli, že právo vyjádřit se ve věci mu svědčí po celou dobu řízení, avšak nelze s ním souhlasit v tom, že by jej správní orgán I. stupně na tomto právu omezil, neboť jej na ně výslovně upozornil, a to několikrát. Stěžovatel však tohoto práva nevyužil a nedostavil se ani ke studiu spisu ani k provedení důkazů. Nejvyššímu správnímu soudu také není zřejmé, co stěžovatel zamýšlí svým argumentem, že byl dokonce omezen v době, v níž má úkon učinit, jestliže správní orgán ve všech poučeních, které mu zaslal, uvedl, že se může dostavit v uvedených dnech v úředních hodinách, ale též to, že „je možné si dohodnout i jiný čas“. I pokud by stěžovatel

pokračování

nesprávně pochopil poučení tak, že se má k úkonu dostavit osobně, není zřejmé, proč se alespoň nepokusil si domluvit jiný termín. Lze také souhlasit s krajským soudem, že stěžovateli nic nebránilo ani v tom, aby správní orgán I. stupně kontaktoval za účelem vyjasnění formy, kterou se může vyjádřit. Ze správního spisu je patrná pasivita stěžovatele, kterou však nelze svalovat na správní orgán I. stupně. Nejvyšší správní soud přitom neshledává vadnou poznámku krajského soudu ke zběhlosti zástupce stěžovatele v dané problematice z důvodu jeho častého zastupování účastníků správních řízení ve věci dopravních přestupků či jiných správních deliktů, přičemž se navíc nejednalo o nosný argument pro vypořádání této žalobní námitky.

[35] Stěžovatel dále vznesl námitku proti posouzení, že rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla stěžovatele jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Tímto pojmem a jeho aplikací ve správním řízení se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval již několikrát. V rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 42, Nejvyšší správní soud shrnul, že *„žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy“*. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018 – 42, či ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 270/2017 - 76, pak *„není vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný podrobně nezabýval povahou použitého rychloměru [zda se jedná o automatizovaný technický prostředek ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] ..., neboť tyto námitky žalobce uplatnil až v žalobě“*.

[36] Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 19/2018 – 74, v obdobné věci konstatoval, že *„krajský soud dostatečně vypořádal také námitku procesní vady spočívající v tom, že městský úřad vycházel při zjišťování významu pojmu „automatizovaný technický prostředek“ ze stanoviska Ministerstva dopravy, ale neučinil jej součástí správního spisu, aby se s ním stěžovatel mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Ani zde stěžovatel neříká nic, co by mohlo věcně zpochybnit zjištěný skutkový stav, pouze se domáhá formální čistoty řízení v zájmu svých procesních práv. Takový postoj ovšem nemůže stěžovateli prospět, pokud je ze správního spisu zřejmé, že se o svou věc nezajímal, do spisu nenahlížel a neuplatnil konkrétní námitky proti rozhodnutí o přestupku. Správní orgány založily svou úvahu o povaze měřicího zařízení jako automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy na dostatečném množství důkazů a řádně zjistily skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti. Provedení dalších důkazů ve správním řízení tak nebylo nutné, ostatně stěžovatel nenavrhoval žádné důkazy, které by zpochybňovaly povahu měřicího zařízení. Skutečnost, že krajský soud následně stanovisko sám jako důkaz provedl, v žádném případě nesvědčí o pochybení správních orgánů, pro něž by jejich rozhodnutí měla být zrušena. Krajský soud nenabrazoval činnost správních orgánů – pouze doplnil dokazování v reakci na námitky, které stěžovatel vznesl teprve v žalobě. Právě stěžovatel tak přesunul těžiště dokazování až do řízení před krajským soudem. Je pak vskutku nemístné, že stěžovatel vytýká krajskému soudu provedení důkazu, který sám navrhoval“*.

[37] Stejně tak v již uvedeném rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 - 46, Nejvyšší správní soud stěžovatelem uváděnou námitku vypořádal, když konstatoval, že „stěžovatel jako jednu z těchto vad označil skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, které nebylo součástí spisu a nebylo řádně provedeno jako důkaz. Krajský soud v této souvislosti správně konstatoval, že správní orgán I. stupně své závěry týkající se povahy měřicího zařízení opřel zejména o jiné, řádně provedené důkazy, přičemž předmětné stanovisko představuje z tohoto hlediska nadbytečný důkaz. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu souhlasí a plně jej přebírá. Skutečnost, že krajský soud následně stanovisko sám jako důkaz provedl, ještě neznamená pochybení správních orgánů zakládající nutnost zrušení jejich rozhodnutí. (...) Krajský soud se svým postupem nijak nevychýlil z mantinelů vytyčených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS. Krajský soud by byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu projednání a doplnění dokazování pouze v případě, že by zjistil nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala. Krajský soud správně dospěl k závěru, že skutkový stav ve správním řízení byl zjištěn dostatečně na základě shromážděných důkazů. Doplněním dokazování krajský soud toliko reflektoval na námitky a pochybnosti vznesené stěžovatelem teprve v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení nijak nerozporoval povahu měřicího zařízení. Až v žalobě požadoval provést dokazování návodem k obsluze měřicího zařízení. Následně pak stěžovatel nepochopitelně vytýká krajskému soudu provedení důkazu, jehož provedení on sám v žalobě navrhoval. Argumentace stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti, že tyto důkazy neměly být provedeny krajským soudem, ale naopak měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit a věc jim vrátit k dalšímu řízení, se v tomto světle jeví jako naprosto účelová. (...) Uplatnil-li stěžovatel teprve v žalobě nové skutečnosti, jež krajský soud vypořádal, nelze mu tuto činnost vytýkat jako nahrazování činnosti správních orgánů. Krajský soud pouze doplnil dokazování, přičemž jím provedenými důkazy byla skutková zjištění správních orgánů potvrzena. Nejistil tedy žádné nedostatky ve zjištění skutkového stavu. Úvaha stěžovatele, že byl v důsledku doplnění dokazování krajským soudem zkrácen na svých právech, neboť se nemohl hájit ve správním řízení, je pak vzhledem k výše uvedenému naprosto lichá. Stěžovatel měl opakovaně ... možnost hájit se ve správním řízení ve dvou stupních, přičemž tuto možnost se sám rozhodl nevyužít, když neposkytl správnímu orgánu žádná konkrétní vyjádření či důkazní návrhy. Evidentně tedy v rámci správního řízení neměl za to, že by pro zjištění skutkového stavu věci bylo třeba provést další důkazy nad rámec důkazů obsažených ve správním spise, jak přílehlavě konstatoval krajský soud“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 248/2018 – 39, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 174/2018 – 42).

[38] Nejvyšší správní soud nemá důvod se odchýlit od své dřívější judikatury; v nyní projednávané věci se ztotožňuje s posouzením učiněným krajským soudem, totiž že již z kontextu jednotlivých podkladů založených ve správním spise lze dojít k závěru, že v případě použitého rychloměru se jednalo o automatický technický prostředek bez obsluhy; což dokazují ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 5. 2014, č. 8012-OL-70125-14, veřejnoprávní smlouva ze dne 25. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/596, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 7. 2013, č. j. 12356/VZ/2013-2,

pokračování

kterým krajský úřad udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy. Z výše uvedeného také vyplývá, že rozhodnutí o správním deliktu není možné shledat nepřezkoumatelným. Dle Nejvyššího správního soudu nebylo ani nutné, aby správní orgán I. stupně výslovně uváděl, z kterých listin vyplývá, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

[39] Nad rámec těchto podkladů doplnil ještě krajský soud dokazování návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, pod č. 0111-CS-C004-12; povaha použitého rychloměru jako automatizovaného tedy byla řádně postavena najisto.

[40] Správní orgány definovaly neurčitý právní pojem automatický technický prostředek bez obsluhy, a to v souladu se zmiňovaným stanoviskem. Skutečnost, že toto stanovisko, jehož názor správní orgány přejaly, nebylo založeno jako důkaz do spisu, není ve shodě s citovanou judikaturou pochybením správního orgánu, pro něž by jeho rozhodnutí mělo být zrušeno; navíc, a to je stěžejní, důkaz tímto stanoviskem provedl krajský soud. Takovým postupem krajského soudu nemohl být stěžovatel nikterak dotčen na svých právech, neboť pakliže namítal vady v dokazování ohledně povahy rychloměru až v řízení o žalobě, byl to právě on, kdo se připravil o možnost vyjádřit se k těmto otázkám již před správními orgány; doplnění dokazování ze strany krajského soudu proto bylo řádným a procesně efektivním postupem, který nezkracoval stěžovatele na jeho právech.

[41] K tvrzení, uplatněnému také až v kasační stížnosti, podle něhož není zřejmé, zda měření neprobíhalo na tzv. likvidačním stanovišti a zda se na místě nenacházeli policisté, kteří by rychloměr obsluhovali, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 76/2019 – 26, konstatoval: „*Taková argumentace však představuje rozšiřování toho, co stěžovatel uvedl v řízení před krajským soudem (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud se s uvedenou žalobní námitkou vypořádal, byť poměrně stručně a obecně. Uvedl, že za daných okolností postačí, pokud správní orgán I. stupně v rozhodnutí o správním deliktu popsal, že rychlost byla změřena automatizovaným silničním rychloměrem, neboť stěžovatel tuto námitku nevznnesl v průběhu správního řízení a ponechal si ji až do řízení soudního. Jak vyplývá mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 - 41, není potřebné, aby se správní orgány blíže zabývaly pochybnostmi, které může ve vztahu k některým skutečnostem souvisejícím s projednávanou věcí mít jiná osoba (zejména osoba obviněného z přestupku anebo odpovědná za správní delikt), pokud jsou tyto skutečnosti správnímu orgánu zjevné a ve správním řízení nebyly jakkoliv zpochybněny. Tak je tomu i v této věci. Stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ponechal bez konkrétního odůvodnění a věcné námitky vznnesl poprvé až v žalobě. Žalobní námitku ohledně prokázání, zda byl použitý rychloměr automatickým měřícím prostředkem, stěžovatel navíc formuloval velmi obecně, aniž by se pokusil přednést jinou možnou variantu zjištěného skutkového děje. Krajský soud se tedy s danou námitkou vypořádal odpovídajícím způsobem zohledňujícím míru obecnosti, v jaké byla uplatněna (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Asz 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).*“

[42] Jestliže ani v nyní posuzované věci stěžovatel ve správním řízení vůbec nenamítal, že se nejednalo o automatický technický prostředek bez obsluhy, není možné, aby

následně zpětně požadoval po správním orgánu rozsáhlé dokazování o tom, zda bylo zřízeno likvidační stanoviště. Stěžovatel byl v rámci správního řízení pasivní a nového přezkumu se domáhá pouze na základě svého prostého a ničím nepodloženého tvrzení, že na místě byli přítomni policisté, navíc v situaci, kdy referuje o naprosto jiné obci (Mladé Buky) a měření jiné obecní policie (Městská policie Trutnov), a dle vlastního vyjádření své vozidlo v daném okamžiku neřídil. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud shledal také tuto námitku neopodstatněnou.

[43] Lze tedy shrnout, že bylo prokázáno, že řidič vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatel, spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, přičemž tento přestupek byl zachycen automatickým technickým prostředkem bez obsluhy, a proto byly dány podmínky pro odpovědnost stěžovatele jako provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal ve světle uplatněných stížných námitek ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem pochybení, která by byla způsobila zasáhnout do práv stěžovatele.

IV.

Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu